

43. Patron młodzieży – Święty Stanisław Kostka

118

Gdzie znaleźć wzór?

Współczesne media ukazują nam różne wzorce i ideały. W kolorowych magazynach, w internecie czy w telewizji najczęściej prym wiodą muzycy, aktorzy i sportowcy – ludzie, którzy osiągnęli sławę i bogactwo. Rzadziej jest dostrzegana wielkość płynąca z dobra i świętości, a przecież nie brakuje tych, którzy miłością do Boga i ludzi potrafią pociągnąć innych.



Dąbrowa – rodowy herb Kostków

Dzieciństwo w Rostkowie

Święty Stanisław Kostka urodził się w 1550 r. w Rostkowie, na Mazowszu. Został ochrzczony w kościele parafialnym w Przasnyszu. Miał kilkoro rodzeństwa. Jego rodzice pochodzili ze średniozamożnej szlachty ze stanu rycerskiego. Od najmłodszych lat wychowywali swoje dzieci surowo, ale z miłością, zwracając uwagę na pobożność, skromność, uczciwość i modlitwę. Tak atmosferę domu rodzinnego opisał brat Stanisława – Paweł: „Rodzice wychowali nas po katolicku, pouczając o dogmatach katolickich. Nie przyzwyczajali do przyjemności, postępowali z nami surowo. Zaprawiano nas do modlitwy, uczciwości. Wszyscy nas upominali i brali udział w naszym wychowaniu... wszystkich czciliśmy, przez wszystkich byliśmy kochani”*

Wychowanie w duchu religijnym miało zasadniczy wpływ na kształtowanie się charakteru młodego Stanisława. Odznaczał się on wielką wrażliwością na grzech, na brutalne żarty. Nie lubił szlacheckich zabaw i dowcipów. Do czternastego roku życia przebywał w domu, pobierając nauki od rodziców oraz od nauczyciela Jana Bilińskiego.

* Ks. S. Bońkowski, *Święty Stanisław Kostka*, Płock 1986, s. 55, 221.



W dalekim Wiedniu

W 1564 roku wraz z bratem Pawłem i nauczycielem Stanisław wyjechał do Wiednia, gdzie znajdowała się bardzo dobra szkoła katolicka z internatem, prowadzona przez zakon jezuitów. Gdy na skutek reformacji zabrano zakonnikom internat, zamieszkał w prywatnym domu. Początkowo nauka sprawiała mu wiele trudności. Z czasem jednak znalazł się w gronie najlepszych uczniów. Zawdzięczał to nie tylko nieprzeciętnym zdolnościom, ale przede wszystkim pracowitości, pilności i sumienności.

Naukę łączył z życiem religijnym. Należał do wspólnoty zwanej Sodalnością Mariańską, co wiązało się z dobrowolnym wypełnianiem praktyk: codzienne uczestnictwo we Mszy Świętej i modlitwa różańcowa; w niedzielę i święta odwiedzanie chorych. Wiele czasu spędzał na adoracji Najświętszego Sakramentu. Gdy się modlił, twarz jego była radosna, uśmiechnięta, pogodna, niemal jaśniejąca.

Stanisław wśród kolegów wyróżniał się pobożnością, skromnością i umiarkowaniem, co nie wszystkim się podobało. Brat Paweł wraz z rówieśnikami często mu z tego powodu dokuczał. To jednak nie zrażało Stanisława – umiał przeciwstawić się presji grupy oraz przejawom zła.

Na dalsze jego życie wpływ wywarło niezwykle wydarzenie. Podczas ciężkiej choroby miał dwie wizje. W pierwszej Święta Barbara z aniołami przyniosła mu Komunię Świętą, w drugiej natomiast Maryja pochyliła się nad nim, składając mu w ramiona Jezusa. Następnego dnia choroba natychmiast ustąpiła.

Śmierć sprawiedliwego



A sprawiedliwy, choćby umarł przedwcześnie,

znajdzie odpoczynek. (...)

Wcześniej osiągnąwszy doskonałość, przeżył czasów wiele.

Dusza jego podobała się Bogu, dlatego pospiesznie uszła spośród nieprawości.

A ludzie patrzyli i nie pojmowali ani sobie tego nie wzięli do serca, że łaska i miłosierdzie nad Jego wybranymi, i o świętych Jego staranie. *Mdr 4, 7.13-15*



Kult Świętych – szczególny szacunek do osób zbawionych, które są stawiane za wzór wszystkim wierzącym. Wyraża się w oddawaniu czci, naśladowaniu ich wiary i miłości oraz przyzywaniu ich pomocy i wstawiennictwa. W życiu świętych należy przede wszystkim dostrzegać Boga – jedyne dawcę świętości.



Wizja św. Stanisława Kostki:
Najświętsza Maryja Panna
składa Dzieciątko na jego ręce





Wypełniając wolę Boga

Stanisław zapragnął wstąpić do zakonu jezuitów, ale nie uzyskał zezwolenia rodziców. Wtedy zdecydował się na ucieczkę. Przebrał się w żebracze szaty i udał się w samotną pieszą wędrówkę najpierw z Wiednia do klasztoru w Augsburgu, a potem do Dylingi w Bawarii. Pościg brata nie przyniósł żadnych efektów. Stanisław nie został rozpoznany. Po pobycie w Bawarii przełożeni wysłali go do Rzymu. Długa, w większości znów piesza wędrówka, nie przeraziła go. Łącznie z Wiednia do Rzymu przemierzył około 2500 km. W stolicy Włoch został przyjęty do nowicjatu.

Konsekwencja w wierze

Nieugięta postawa Stanisława w dążeniu do zamierzonego celu świadczyła o sile jego charakteru i bezkompromisowości. Był wytrwały, cierpliwy, punktualny i systematyczny. Na pierwszym miejscu stawiał wypełnianie woli Bożej. Odrzucał wszystko, co mu w tym przeszkadzało, nawet miłość rodziny. Kiedy odkrył w sobie powołanie, chciał na nie odpowiedzieć bez względu na trudności, bowiem miłość do Boga była dla niego najważniejsza. Dawała mu siłę do wyrzeczeń i trwania w czystości. Potrafił być bardzo zdecydowany w wierze, a równocześnie w życiu codziennym bardzo usłużny, braterski i towarzyski. Pobyt Stanisława w Rzymie nie trwał jednak długo. 10 sierpnia 1568 roku nagle

zachorował. Zmarł 15 sierpnia, w uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, zgodnie ze swą prośbą skierowaną do Boga.

Warto zapamiętać dewizę życiową

Świętego Stanisława Kostki: „Do wyższych rzeczy jestem stworzony i dla nich winienem żyć”. Niech te słowa staną się dewizą każdego z nas.





Relikwiarz św. Stanisława Kostki w kaplicy kolegium o.o. Jezuیتów w Starej Woli

Kult Świętego Stanisława Kostki

Stanisław Kostka został otoczony kultem bezpośrednio po śmierci, spontanicznie. Jego beatyfikacja nastąpiła w 1605 roku, a kanonizacja w roku 1726. Wstawiennictwu Świętego Stanisława przypisywano zwycięstwo w bitwie pod Chocimiem w 1621 roku oraz w bitwie pod Beresteczkiem w 1651 roku. Ku czci świętego wzniesiono kilkadziesiąt kościołów w Polsce oraz poza jej granicami.

Święty Stanisław Kostka jest między innymi patronem Polski, młodzieży polskiej, studentów, nowicjuszy i nowicjuszek w zakonach oraz kleryków w seminariach. Patronuje wielu szkołom katolickim w Polsce oraz w Wielkiej Brytanii. Jego święto w Kościele powszechnym obchodzone jest 13 listopada, w Polsce natomiast (po reformie Soboru Watykańskiego II) – 18 września, by u progu nowego roku szkolnego można było kierować do niego prośby o pomoc w nauce.

„Żyjąc krótko, przeżył czasów wiele”

„Jego krótka droga życiowa z Rostkowa na Mazowszu przez Wiedeń do Rzymu była jak gdyby wielkim biegiem na przełaj do tego celu życia każdego chrześcijanina, jakim jest świętość. Kiedy znajdujemy się wobec tej niezwykłej postaci, myśli nasze podążają natychmiast do młodych całego świata (...). Dla wszystkich: i tych, co odchodzą z Ojczyzny, i tych, co zostają, niech św. Stanisław Kostka będzie patronem – patronem trudnych dróg życia polskiego, życia chrześcijańskiego. Szukajmy u niego stale wspomnienia dla całej młodzieży polskiej, dla całej młodej Polski”.

Bl. Jan Paweł II, Rzym, 13.11.1988.

*O Święty Stanisławie,
skarbnico Boskich łask,
ośniewa młodzież całą
imienia twęgi blask.*

*Ref. O, Święty Stanisławie,
ozdobo naszej ziemi,
polska młodzież ci ślubuje
iść śladami twymi.*

*Do wyższych ciebie rzeczy
powołał Stwórca Bóg,
spraw, byśmy nie błędzili
wśród życia krętych dróg. (...)*

*Posłuszni woli Boga
na zawsze chcemy być!
I łączyć się z Twą myślą
i życiem Twoim żyć!*



Śmierć św. Stanisława Kostki – Rzeźba Pietra Le Grasa (1703) w przekształconej w kaplicę dawnej celi św. Stanisława Kostki w rzymskim nowicjacie Towarzystwa Jezusowego

ZASTANÓW SIĘ

*Dlaczego Święty Stanisław Kostka
jest patronem młodzieży?
Czy podejmuję wysiłek odczytywania
i rozpoznawania woli Bożej?*